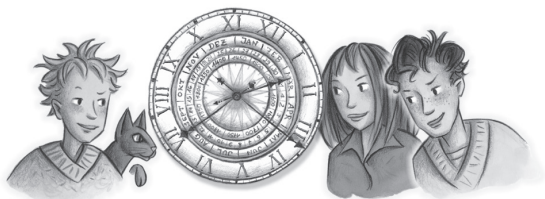

Fabian Lenk

Idődetektívek

22. kötet

Titkos jelek Pompejiben

Almud Kunert illusztrációival

Scolar

Gyűjtogatás

Leon Kim mellé állt.

- Erősek vagyunk, és szorgalmasak - dicsérte magát és a barátait.

A fiatal nő elmosolyodott.

- Rendben, szívesen szólok Titusnak egy jó szót az érdekekben. A nevem Sabina. És ti kik vagytok?

Ezúttal Leon vállalta magára a feladatot, hogy bemutassa a barátokat. Azt a történetet használta, amelyet már többször elmeséltek hasonló helyzetben: a falujukat rablók támadták meg, lerombolták a házukat, és megölték a szüleiket. Azért jöttek Pompejibe, hogy itt munkát és szállást keressenek.

- Szomorú történet - sajnálkozott Sabina, és keserűen folytatta:

- Nehéz idők járnak mostanában. Én két éve vesztettem el a férjemet. Még csak huszonegy éves volt, festőként dolgozott. Lezuhant egy állványról, és szörnyethalt. Azóta egyedül kell gondoskodnom magamról. *Fullaként* dolgozom, vagyis mosónő vagyok. És

néha kifutólányként is szolgálom Titust, mivel sok más szolgálval ellentétben tudok írni és olvasni, s ezért nem olyan könnyű becsapni.

– És ki ez a Titus? – kérdezte Leon kíváncsian.

– Egyike Pompeji leggazdagabb embereinek. Szövetekkel és posztóval halmozta fel a vagyonát – felelte Sabina. – Sok szolgálja van, talán száz is. Lehet, nektek is tud munkát adni. Mindjárt meg is kérdezzük. A háza, a raktár és a mosoda nincsenek messze.

– És Maritimus? – tette fel az újabb kérdést Leon. Sabina dühös grimaszt vágott.

– Ő még Titusnál is gazdagabb, de főleg nagyobb a hatalma. Ő a *duumvirek* egyike, az egyik legfontosabb férfi Pompejiben.

Némán mentek tovább. Kim az üzleteket figyelte az út mentén. Árultak különleges arab fűszereket, osztrigát *Londiniumból*, *papiruszt*, amelyet a Nílus mellől szállítottak ide, indiai papagájokat és illatos olajokat *Lugdunumból*. Kim most már értette, miért kapta a Via dell'Abbondanza ezt a nevet.

Aztán hamarosan jobbra fordultak, végigmentek a *Vico del Lupanarén*, végül a *Via della Fortunán* megálltak egy tekintélyes ház előtt.

– Nos, itt volnánk – mondta Sabina.

A ház utcai frontján hosszú pult húzódott, melyet három részre osztottak. Az elsőnél átvették a piszkos

ruhát, a másodiknál kiadták a tiszta ruhát az ügyfeleknek. A harmadiknál kelméket, szöveteket és posztót árultak. Folyamatos volt a jövés-menés, a személyzet egy pillanatig sem pihenhetett.

Sabina keresztülvezette a gyerekeket egy olyan nagy kapun, melyen egy szekér is be tudott hajtani. Egyszerű belső udvarra érkeztek. Az udvaron több medence is volt, melyekből szúrós szag áradt. Szolgák egész hada foglalatосkodott a tunikák és más ruhadarabok mosásával és teregetésével. Aztán egy következő udvarba jutottak, ahol éppen lepakoltak két szekeret. Leon megpróbálta megjegyezni, merre mennek. Úgy érezte, Titus birodalma áttekinthetetlenül óriási.

– Á, nézzétek csak, ott van Titus! – szólt Sabina halkán a barátoknak, s elindult egy csontos, magas férfi felé.

Titusnak hosszúkas arca volt, lecsüngő pofazacskói és csapott álla. Szemmel láthatóan nem borotválkozott. Szeme alatt fekete karikák sötétlettek. Kialvatlannak és ingerültnek látszott. Tekintete azonnal a zöld vászonra esett, melyet Sabina a hóna alatt cipelt.

– *Salve! Merkúr* nevében kérdezem, miért az árut hoztad vissza, miért nem a *sestertius*okat? – ripakodott rá a mosónőre.

– Mert nem zöldet, hanem kéket rendeltek – válaszolta Sabina nyugodt hangon.

A textilkereskedő mérgesen nézett rá.

– Hogy történhetett ez? Maritimus nem akármi-
lyen vevő!

Sabina elmondta, hogy nem ő tehet róla, rossz árut
adtak neki a kiadópultnál. Aztán elmesélte, hogyan
került összetűzésbe a rabszolgával.

Titus a fejéhez kapott.

– Hogyan? Megverted Maritimus rabszolgáját?

– Igen – felelte Sabina. Leon úgy érezte, a mosónő
hangjába büszkeség vegyült.

– Most azonnal visszamész Maritimushoz, és ki-
szállítod neki a megfelelő kelmét! – rendelkezett Ti-
tus. – És ha ez még egyszer előfordul, elbocsátalak!

– De hát nem én voltam a hibás! – ismételte meg
Sabina.

A kereskedő idegesen legyintett.

– És egyáltalán mit akarnak itt ezek a gyerekek? És
pláne a macska?

– Rendes gyerekek, szorgalmasak, és munkát ke-
resnek. Kezeskedem értük.

Titus elgondolkodva megdörzsölte borostás állát.

– Rendben – mondta aztán. – Teszek veletek egy
próbát, felveszlek segédnek. Segítsetek fel- és lepa-
kolni a szekereket, utána bevinni az árut a raktárba.
Alhattok az istálló mellett, éppen szabad egy kamra.
Pont Sabináé mellett. Ha jól végzitek a munkátokat,

kaptok ennivalót, és talán néhány sestertiust is, amiből aztán kifizethetitek a lakbért.

Milyen nagyvonalú ajánlat!, gondolta Leon.

– És most induljatok a kék kelmével Maritimushoz!
– parancsolta Titus.

Miután a megbízást teljesítették, Sabina különböző udvarokon vezette végig a barátokat Titus birodalmában. A gyerekek láthatták, hogy Titus nemcsak tisztította a ruhákat, eladta és vette a posztót, vásznat és finom kelméket, hanem ruhakészítéssel is foglalkozott. Megfigyelhették a varrónőket, a *tinctoreseket*, akik a bűzös festékkel teli kádakba mártották a ruhadarabokat, valamint a nemezelőket. A levegőben különböző kellemetlen szagok terjengtek, az udvarokon újra és újra felcsattantak Titus kiáltva kiadott parancsszavai, hangosan fújtattak a szekerek elé befogott lovak és ökrök.

Sabina megmutatta a gyerekeknek, mi lesz a feladatuk. Kim, Leon és Julian a többi szolgálával együtt hamarosan már javában dolgozott. Egy szekérről kellett lepakolni a textilbálákat, és behordani a raktárba. Csak Kijának nem volt semmi dolga. Egy sarokban üldögélt, ahonnan mindent megfigyelt.

A munka nagyon fárasztó volt. Egy óra elteltével Leon karizmai már sajogtak a cipekedéstől. Nagyon

szívesen beiktatott volna egy szünetet. Kim és Julian is eléggé elcsigázottaknak tűntek.

Titus azonban nem engedélyezte, hogy szünetet tartsanak. Az volt a legkellemetlenebb tulajdonsága, hogy úgy tűnt, mintha több helyen is jelen tudna lenni egyszerre. Semmi nem kerülte el a figyelmét, így a barátok szusszanásnyi szünet nélkül dolgoztak sötétedésig.

– Azt hiszem, befejezhetjük mára – mondta Sabina.

– Most hallottam valakitől, hogy Titus vendégségbe indult valahová. Elhagyta a házat, mára már békén hagy bennünket.

S mivel valóban nem is volt már semmi teendőjük, a gyerekek kimerülten baktattak Sabina mellett a szálásuk felé. Csak Kija volt élénk, vidáman ugrándozott Leon fáradt lábai körül.

– Remélem, nincsenek túl magas elvárásaitok! – figyelmeztette Sabina a barátokat. Elhaladtak egy istálló mellett, majd átvágtak egy kerek téren, ahol szénát tároltak egy pajtában.

Végül egy egyemeletes, csúf épülethez érkeztek. A lemenő nap sugarainál Leon még felfedezte, hogy az épületet számos kis kamrára osztották, ahol a szolgák laktak. A földszinten egyfajta közös konyha volt, nyitott tűzhellyel. Mogorva arcú férfi kavargatta a levest egy nagy fazékban a tűz fölött.

Sabina tányérokat vett el egy nagy tálalóról, s a gyerekek kezébe nyomott egyet-egyet.

- Kérlek, adj nekik is vacsorát - mondta a mogorva férfinak, miután saját adagját megkapta.

A férfi zöldes színű, meghatározhatatlan pempőt adagolt a tányérokba. Leon elfojtotta magában a kérdést, hogy vajon mi is ez a fura trutumó, amit kanalizálnak. Annak viszont örült, hogy egy-egy karéj kenyeret is kaptak a sűrű leves mellé.

Sabina később megmutatta a barátoknak a szálláshelyüket: egy nagyjából tíz négyzetméternyi kis kamrát, benne három matrac, egy vizeskorsó és egy rozoga, alacsony asztal. Szerencsére a szobácskának volt egy ablaka is, mely a kerek udvarra nyílt. Kellemes, hűs szellő áradt be rajta.

Leon kinézett a kerek térre, ahol a pajta és az istálló állt. Nem túl elegáns szálláshely, gondolta. De legalább itt vannak Pompejiben, és fedél van a fejük felett. Talán holnap lesz rá idejük, hogy egy kicsit körülnézzenek a városban, és esetleg a Stabiai thermába is bejutnak.

- Teljesen kimerültem - sóhajtott fel Kim, miközben összekuporodott az egyik matracon.

- Jó éjszakát - mormolta Julian. Nagyot ásított, és lefeküdt a másik matraca.

Végül Leon is leheveredett. A hátára feküdt, hogy ellazítsa a tagjait. Úgy érezte, mintha a csontjai ólom-

ból volnának, s még mindig fájtak az izmai. Becsukta a szemét, és mint a barátai, álom nélküli mély álomba merült.

Csak Kija maradt ébren. Felugrott az ablakpárkányra, érdeklődve nézett körül, majd elindult egy mellvéden, mely az ablakok magasságában körbevezetett a ház falán. Hamarosan a közelben álló istálló tetejéhez érkezett. Itt biztosan talál magának egy-két óvatlan egeret...

A hold magasan trónolt a csillagokkal teleszórt égen, úgy tűnt, az egész város nyugalomba merült. A csapzésekéből sem hallatszott már lárma.

De egy okos macska még ébren volt. Kija egy sikeres vadászat után elhagyta az istállót, és most egy fal tetején üldögélt, mely az udvart védte az utca felől. Fülét figyelmesen hegyezte, szeme tágra nyitva.

Néhány méterrel alatta egy ijesztő külsejű kandúr surrant végig az utcán: jól látszott rajta, hogy már sok győzedelmes harcot lefolytatott felségterülete védelmében. Most megpillantotta az idegen macskát. Sárga szeme résszé szűkült.

Kija felpúpozta a hátát, és kimeresztette éles karmait. A kandúrt ez sajnos nem riasztotta el. Farka fenyegetően himbálózott jobbra-balra. A fal felé szaladt, és agresszíven fújtatott.

Ám aztán hirtelen megállt. Fejét hátrafordította, majd egy taligához futott, hogy elbújjon alatta.

Kija végignézett az utcán. Három sötét alak lopakodott Titus birodalma felé. Egyikőjük kezében egy nagy zsák.

Amikor az alakok már csak néhány lépésnyire voltak a faltól, melyen Kija ült, megálltak, és összedugták a fejüket. Aztán egyikőjük belenyúlt a zsákba, ahonnan két kis amforát húzott elő. Hirtelen láng gyúlt a sötétben.

A macska azonnal felpattant, egyenesen a barátok szobácskájának ablakához futott. Beugrott az ablakon, és felébresztette Leont.

– Jaj, ne! – morgott a fiú. – Még biztosan nem kelt fel a nap.

De ahogy kinézett ablakon, fényességet látott... És Kija nagyon furcsán viselkedett. Körbeugrándozta Leont, miákolt és fújtatott. Smaragdzöld szeméből páni félelem sugárzott.

Leon már érezte, hogy valami baj van. Az ablakhoz lépett, s rémülten hőkölt hátra.

– Tűz van! – kiáltotta.

Kim és Julian azonnal felpattantak, a következő pillanatban már Leon mellett álltak az ablaknál.

A pajta lángolt. Az istállóból kihallatszott a lovak ideges nyerítése.

- Tűz van! - ordították a gyerekek, immár kórusban.

Néhány álmos szolga botorkált ki a házból, parancsszavak harsantak. A nők és férfiak csatárláncba fejlődtek a közeli kút és a pajta között, és sietve adogatták egymásnak a vízzel teli vödröket. A barátok is leszaladtak, hogy beálljanak a sorba.

Az udvaron rettenetes hőség volt. A pajta hamarosan összeomlott, szikraesőt szórva szerteszét. Izzó szalmaszálak szálltak az udvar felett, emiatt félő volt, hogy más épületek is meggyulladnak.

Időközben az udvaron egyre több ember zsúfolódott össze, Sabina is köztük volt. Végre felbukkant Titus is, így persze még több parancsszó zengett. Mindannyian a tűz ellen küzdöttek. Néhányan pokrócokkal próbálták elfojtani a lángokat, mások a vödrökből zúdítottak vizet a tűzfészkekre vagy egyenesen a lángokba. Három férfi az istállóhoz futott, eloldották a lovakat, s az újra meg újra felágaskodó állatokat kivezették a veszélyes övezetből.

- Gyorsabban, gyorsabban! *Vulcanus* oltalmazzon!
- kiáltozott Titus.

Egyesült erővel végül sikerült a tüzet megfékezniük, majd teljesen eloltaniuk.

Titus magánkívvül volt. Azzal vádolta a szolgálait, hogy biztosan az ő hanyagságuk okozta a tüzet. Ezt

persze senki nem ismerte be. Miután a textilkereskedő utasította az embereket, hogy takarítsák el a pajta romjait, dühöngve elvonult.

Leon, Kim és Julian ismét beálltak a szolgák közé segíteni.

– Micsoda szerencse, hogy az éber Kija felébresztett! – súgta oda Leon a barátainak.

– Valóban – felelte Julian.

– Képzeld csak, el, mi lett volna, ha a tűz áttérjed a lakóépületekre is!

Amikor Leon lehajolt egy még füstölgő gerendához, észrevett néhány törött cserépdarabot. Egy belső sugallatot követve közelebből is szemügyre vette és meg is szagolta őket. Olyan szaguk volt, mint a lámpaolajnak. Alaposabban körülnézett a földön. Megpillantott a cserepek közelében egy kis rongydarabot. Felemelte: ennek is olajszaga volt. Leon további cserépdarabokat is talált, melyeket a tűz feketére kormozott, ezeken már nem érezte az olaj szagát. Egy elégett rongycsfat is a kezébe akadt.

A fiúban komoly gyanú ébredt. Talán valaki szándékosan gyújtotta a tüzet? Mintha a tettesek két gyújtóeszközt dobtak volna be az udvarra, melyek közül az egyik nem kapott lángra. Leon körülnézett. A háta mögött csak a fal volt. Magához hívta a barátait.

- Azt hiszem, gyűjtogatók jártak erre ma éjjel –
szólt halkán, s elmondta Kimnek és Juliannak, miből
következtet erre.

Ebben a pillanatban Kija, aki megint fent ült a falon, halk nyávogással hívta fel magára barátai figyelmét. Jelentősegteljesen lenézett rájuk, majd kiugrott az utcára.

Leon elgondolkodva húzogatta a fülcimpáját.

- Talán Kija mutatni akar nekünk valamit.

A gyerekek a kapun át kimentek az utcára, és Kijához szaladtak. A macska a fal előtt ült, kis fejét hátravetette, miközben a fal egy bizonyos pontjára bámult.

A hold sápadt fényénél Leon megpillantott egy feliratot a falon, melyet nemrég mázolhatott oda valaki, mivel a festék néhány betűnél még lefelé csorgott:

SEMPITERNAS FOEDISSIMAE
TURPITUDINIS NOTAS SUBITIS.

Lefordítva: *Örök szégyent hozol saját fejedre!*

A fiú rémülten nézett a barátaira. Vajon mit jelenthet ez?

